

[Socialministeren]

det efter min mening helt urimeligt nu at tale om fattigdomsgrænse i forbindelse med en hjælp af nogenlunde samme størrelse efter § 37, stk. 4.

Sammenfattende kan jeg sige, at regeringen ønsker at opretholde 9 måneders reglen, men at vi som nævnt for tiden arbejder med korrektioner, der er nødvendige for at sikre en nogenlunde ensartet praksis i kommunerne, og det er min hensigt meget hurtigt at fremsætte lovforslag herom.

Taanquist (S):

Af alt, hvad den borgerlige regering har gennemført, er bestemmelsen om overgang til varig hjælp efter 9 måneder på almindelig bistandshjælp den ondeste og den mest sociale. Det må være klart for enhver, at de beløb, der udbetales i varig hjælp, ikke giver grundlag for, at en familie kan leve rimeligt og give deres børn en forsvarlig opvækst. Forskellen mellem de mennesker, der må leve på varig hjælp, og de mennesker, der endnu har deres gode arbejde, er så stor, at det vil danne grundlaget for en ny generation af sociale tabere. Det er ikke bare et spørgsmål om et lavt niveau, men det er et spørgsmål om de skel, man sætter i befolkningen.

Tilsyneladende er der kommet langt flere på varig hjælp, end socialministeren havde forudset, og det vil blive endnu værre med regeringens nye forslag om, at ingen kan få et jobtilbud for anden gang, før de selv har skaffet sig 13 ugers arbejde. Dette vil medføre en ny voldsom stigning i antallet af mennesker på varig hjælp, for hvem kan i dagens Danmark i 50 års alderen efter flere års arbejdsløshed skaffe sig selv 13 ugers arbejde? Det er kun et påskud for at få dem ud af systemet og over på varig hjælp.

Hvad er det så for mennesker, man byder denne uværdige behandling? Er det mennesker, hvor alle forsøg på at bringe dem i en selvforsørgende situation har været forgæves? Er det mennesker, der har nægtet ethvert samarbejde med de sociale myndigheder i forsøget på at få dem i gang? Nej, det er mennesker som alle os andre, der både har evner og vilje og lyst til at tage vare på deres egen tilværelse, men som bare ikke får chancen på grund af udviklingen i samfun-

det – det, som ministeren kaldte et samfundsmæssigt, strukturelt problem.

Derfor er det ikke bare en udvidelse af antallet af mennesker på varig hjælp. Det er en helt ny gruppe mennesker, der nu er kommet ind i systemet. Alle, der nu får varig hjælp efter § 37, stk. 4, er kommet i denne situation uden egen skyld.

Særlig slemt må det føles for dem, der har indrettet sig på den måde, der er særlig yndet af flere af regeringspartierne, og som særlig har været dyrket af kristeligt folkeparti, hvor den ene af forældrene bliver i hjemmet og tager sig af pasningen af børnene. Hvis forsørgeren i en sådan familie af den ene eller anden grund falder bort, varer det nøjagtig 9 måneder, før denne familie, der hidtil har haft gode og trygge vilkår, havner på samfundets bund.

Og ikke nok med det. Nu er vi gået ind i anden fase af udviklingen, nemlig den, hvor man begynder at håne og mistænkeliggøre dem, der kommer i denne ulykkelige situation. I min lokale borgerlige avis, Jydske Tidende, skriver man om de enlige mødre: »Stop det klynkeri«, og man taler om det givtige i at være enlig mor på bistandshjælp. Jeg tror godt nok ikke, socialministeren ønsker denne udvikling, men alligevel er det den vej, det med usvigelig sikkerhed vil gå. Man vil fortsætte mistænkeliggørelsen af og hånen mod de mennesker, der uden egen skyld kommer i denne situation.

Der er ikke tale om lidt fordægtige, klynkende mennesker, der forsøger at nasse på samfundet. Der er tale om mennesker, der har vist, at de selv kan tage vare på deres tilværelse, og som hellere end gerne fortsatte med det, hvis ikke samfundsudviklingen og ulykkelige begivenheder havde forhindret dem i det. Det er mennesker, der uden egen skyld er havnet i denne ulykkelige situation.

Vi må særligt appellere til det regeringsparti og det støtteparti, der til hver en tid påstår, at de varetager børnefamiliernes tarv. Nu har I set, hvordan det virker, nu må I også være med til at ophæve denne urimelige bestemmelse!

Agnete Laustsen (KF):

Man kan vel roligt kalde dette lovforslag det lille forslag med den store virkning. Det